

LBRIS

We know
books

M.K. Lynn

**Arhivele unor
vânători de demoni
în Micul Paris**

Râde glonț de minte spartă

Editura
Pétale Scrise

Nojorid, 2023

LBRIS

We know
books

LEOPOLD

Capitolul 1

Micul Paris, 1875

Existau o mulțime de moduri prin care un bărbat putea să-și gâdile mândria într-o societate dominată de reguli și snobi. Păcat că majoritatea acelor lucruri presupuneau existența unui munte de bani și a unui nume de nobil.

Leopold Vernescu, tânărul asistent al Cabinetului de Investigații Supranaturale din Micul Paris, nu se supunea niciuneia dintre acele condiții. Și totuși, terminând de încărcat revolverul, el ridică arma, țintind. Glonțul se lansă cu un zgomot care făcu ecouri în pădurea de la marginea orașului. Dar, când fumul se împrăștie în aer, iar ținta neatinsă deveni vizibilă, Leopold nu-și putu opri un oftat.

– Nimeni nu s-a născut învățat, Leo, zise împăciuitor Ianuș Bathory, întinzându-i un al doilea revolver deja încărcat.

– Numai un nebun încearcă iar și iar același lucru, așteptând alt rezultat de fiecare dată, făcu asistentul, dându-și la o parte părul blond ce îi gâdila fruntea.

Ianuș, singurul prieten care îi mai rămăsese după ce fusese exmatriculat din Universitate, ridică din umeri.

– Aici nu pot să-ți fiu de ajutor. Știi foarte bine că talentul meu nu are treabă cu armele de foc.

Leopold ridică iar revolverul, sperând să nimerească odată afurisitul de măr prins de ramura unui copac.

Îl rugase pe Ianuș cu ceva timp înainte să îl ajute cu lecțiile de tras cu arma. Investigațiile Cabinetului deveneau din ce în ce

mai periculoase, iar Leopold, un fiu de fermieri ajuns în București din pură întâmplare, nu știa decât să împartă pumni și să producă amestecuri chimice – o artă folositoare, într-adevăr, dar complet inutilă în fața unei țevi de pistol.

Mare îi fusese nemulțumirea când tot ce îi putuse oferi prietenul său erau o pereche de revolvere, gloanțe, un măr agățat de un pom și nimic mai mult!

– Cum se face că ai reușit să păstrezi armele? întrebă asistentul, încercând revolverul din nou.

Ianuș se strâmbă, aducându-și aminte de marele scandal prin care trecuse familia Bathory numai și numai din vina lui. Dorința de a fi chelner la cafenea și nu moștenitor bogat fusese întâlnită cu o totală și indiscutabilă dezmoștenire.

– Au fost ultimul cadou de la bunicul meu, doar nu te așteptai să renunț la ele!

Leopold râse.

– Credeam că singurele lucruri la care ții sunt cafeneaua Capșa și domnișoara Diamond Berzescu.

Prietenul lui își frecă obosit ochii.

– O să duc rușinea acelei după-amiezi cu mine în mormânt, făcu tânărul chelner distrus. Te implor, nu-mi mai aduce aminte!

Singura fiică a prințului Berzescu, cea mai râvnită tânără a sezonului, atât prin frumusețea, cât și prin banii ei, îi cotropise inima bietului Ianuș. Păcat că, atunci când în sfârșit îi fusese prezentat, acesta se pierduse cu totul, povestind numai și numai despre dulciuri.

Leopold ținti și trase din nou.

Mărul rămase neatins.

– Drăcie, făcu asistentul. Trebuie să ne gândim la altceva.

– Ai putea să iei lecții de la cineva care știe să tragă cu arma, propuse Ianuș, închizând cutia cu gloanțe de pe trunchiul de copac pe care îl folosiseră pe post de masă.

Aerul răcoros al serii se umpluse cu mirosul înecăcios de ars. Pădurea era mută, căci niciun animal nu ar fi ales să rămână într-un loc în care gloanțele zburau mai des decât păsările. Ziua de duminică se terminase fără niciun progres.

– Nu cred că există vreun profesor care ar accepta să mă învețe fără plată, zise Leopold cu tâlc. Leafa de asistent nu e așa mare cât să-mi permit o astfel de cheltuială.

– Poți primi lecții de tras cu arma la Clubul Jobain, zise chelnerul gânditor.

Tânărul asistent ridică o sprânceană, intrigat.

– E unul dintre acele locuri unde nobilii merg să fumeze, să joace cărți și să discute politică?

Ianuș râse.

– Poți spune și așa. Am fost membru la Club câteva luni, cu invitația respectatului meu părinte, dar mi s-a retras dreptul de a invita lume nouă, dacă asta ai vrut să mă rogi.

Ghinion.

– Atunci propunerea ta este complet inutilă, dragă prietene, zise Leopold, îndreptându-se spre drumul ce ducea spre oraș, unde trăsurile treceau încontinuu. Voi încerca să fac rost de o invitație de la Ministru, dacă va mai trece vreodată pragul Cabinetului.

Vara mult prea călduroasă pârlise buruienile din pădure, făcându-le gălbui și uscate. Îi aduceau aminte de copilărie, de zilele petrecute cu alți copii la poalele munților, când zăpada se topea în primăvară, lăsând la iveală stratul de iarbă veștedă. În Pădurea Băneșei, însă, buruienile erau în totalitate altele decât cele din orașul lui natal.

– Apropo de Cabinet, făcu Ianuș, băgând pistoalele în desaga de piele pe care o purta stângaci pe umăr. Apăreți tot mai des prin ziare cu tot felul de lucruri și eram curios...

Leopold expiră din greu. Patima ziariștilor pentru activitatea Cabinetului de Investigații Supranaturale al Micului Paris devenea o problemă din ce în ce mai mare: fiecare caz, fiecare fragment de investigație și fiecare suspect puteau să ajungă în văzul lumii dacă nu ar fi găsit un mod de a-i liniști.

– Nu tot ce scrie în ziar e demn de crezare, zise asistentul, încercând să-i curme curiozitatea prietenului său.

Ianuș strânse din umeri.

– Eram doar îngrijorat pentru tine. Câteodată am impresia că nu faci nimic altceva decât să te duci la Cabinet. Mare mi-a fost uimirea când mi-ai zis să-mi iau pistoalele și să vin cu tine în pădure!

În zare se întrededa o diligență, ridicând praful drumului sus în aer. Leopold se întoarse spre prietenul său și îi zâmbi încurajator.

– Apreciez, stimat chelner, dar nu este nevoie. Sunt cum nu se poate mai fericit.

Ar fi trebuit să se gândească mai mult înainte să arunce fraze atât de pompoase și categorice, mai ales când a doua zi, pășind pragul Cabinetului, nu apucase nici să-și dea jos bereta, că fusese împânzit de o întreagă ceată de ziariști.

– Bună dimineața, stimabile! făcu unul dintre ei, gras și cu o mustață impresionantă. Știți cumva la ce oră ajunge doamna Grant-Anghelescu?

– Avem câteva întrebări pentru doamna Șefă! strigă unul mărunț de undeva, din spatele mulțimii.

– Știți cumva când vine?

Confuz, Leopold aruncă o privire plină de suspiciune spre Calistrat, slăbănogul ofițer în tura căruia se întâmplase intrarea prin efracție a o duzină de străini.

– Domnii au insistat că au audiență cu Șefa! încercă eșuatul paznic să se apere.

Leopold inspiră adânc, acceptându-și soarta, și se uită sever spre mulțime.

– Stimați domni! tună asistentul. Prezența dumneavoastră în Cabinet aduce impedimente investigațiilor ce țin acest oraș în siguranță! Vă rog să ieșiți de îndată afară! Respectabila noastră Șefă vă va primi pe rând în orele de audiență, între cinci și șase după-amiaza!

Uitând dinadins să menționeze că programul Cabinetului se încheia la cinci fără un sfert, Leopold conduse gloata nemulțumită afară în stradă și îi închise ușa în nas.

Calistrat se grăbi să se ascundă după teigheaua de lângă intrare. Înainte ca Leopold să poată scoate vreo vorbă de ocară, ofițerul dădu din mâini, panicat.

– Voi avea grijă să nu mai las pe nimeni să intre fără să văd o dovadă că au audiență cu Șefa!

Asistentul luă corespondența și ziarele și îl privi cu suspiciune pe ofițer.

– Sunt cu ochii pe dumneavoastră, domnule Calistrat.

Se îndreptă la etaj, unde se afla biroul Șefei, laboratorul lui Leopold, sălile de depozitare și sala mare de întruniri în care, mai nou, slujnica doamnei Lisette Grant-Anghelescu, Florica, se apucase să lustruiască toată sticlăria din Cabinet. Cum noua ocupație a slujnicei îl privea în cel mai direct mod, lăsându-l fără borcane, fiole și alte tuburi de sticlă atât de importante în studiile lui chimice, Leopold nu avusese altceva de făcut decât să se ocupe de celelalte responsabilități ale sale.

Îi plăcea să aibă o ordine în lucrurile care îl înconjurau, de aceea rapoartele și dosarele nu necesitau o reorganizare. Bineînțeles, în laboratorul lui înghesuit de rafturi pline de cărți,

amestecuri și tot felul de instrumente medicale nu se găsea o ordine absolut perfectă – praful de pe rafturile de sus trebuia de mult șters, dâra de ceai de pe covor – curățată, iar scaunul – reparat, căci scârțâia tot mai mult în ultima vreme. Însă Leopold nu se sinchisi cu astfel de lucruri. Lăsându-și redingota în cuier și surtucul pe scaun, asistentul aruncă o privire grăbită peste plicuri, ordonându-le pe birou pe cele adresate Șefei, după care le duse în biroul ei.

Complet opus stilului de viață al lui Leopold, Lisette Grant-Anghelescu avea obiceiul să trăiască în mijlocul unui haos etern. În biroul ei spațios, cu geamuri lungi prin care intra încontinuu o lumină caldă, rafturile cu dosare păreau să nu mai reziste mult sub greutatea nenumăratelor rapoarte și acte, cusute în dosare sau nu. Masa masivă de lemn negru din centrul biroului era îngropată de hârtii care nu păreau să se termine vreodată: cereri, fragmente de investigații, mărturii, bugete, reviste de modă și studii despre magie... Și cumva, în tot acel haos, Șefa știa întotdeauna unde se afla un act sau altul, găsindu-le ca prin minune aproape instantaneu printre alte nenumărate hârtii.

Leopold așează cu grijă scrisorile pe masă și desfăcu unul dintre ziare. Pe prima pagină, cu litere cât cepele, trona titlul:

CE ȘTIM DESPRE FEMEIA DE LA CÂRMA CABINETULUI DE INVESTIGAȚII SUPRANATURALE

Leopold se încruntă.

Ar fi preferat să nu se știe nimic, dar părerea lui de om fără nume nu putea să conteze în presă.

Fusese absorbit de lectură, încercând să înțeleagă dacă blestemații de ziariști se săturaseră să îi pândească la fiecare pas

sau nu, dar articolul nu părea decât să pună întrebări și să nu răspundă la niciuna, încurajând cititorul să-și facă o proprie idee despre femeia care le-a salvat orașul cu câteva săptămâni mai înainte și care continua să o facă prin muncă asiduă în fiecare zi. Îl treziră din concentrare tropăitul de pe scări și vocile supărate ce se apropiiau.

– Dar, domnișoară Lili!..., se rugă slujnica. Cum puteți să fiți atât de...

– Cabinetul nu este un loc de joacă, Florica! Și ți-am spus de o mie de ori să nu îmi mai spui așa când suntem la muncă!...

Lisette Grant-Anghelescu apăru în dreptul ușii, scoțându-și pălăria și mănușile din mers. Părul blond, strâns într-o coafură îngrijită, lucea în razele dimineții ce pătrundeau prin geamurile înalte ale biroului. Rochia de nuanța piersicii o făcea să pară mult mai tânără decât cei douăzeci și cinci de ani câți împlinise – părea o fată în pragul primului ei sezon, și nu o văduvă a regretatului domn Anghelescu. Privirea ageră a ochilor albaștri coborî imediat de la fața asistentului ei către ziarul pe care acesta îl ținea în mâini.

– Bună dimineața, domnule Vernescu!

Leopold ascunse ziarul la spate.

– Bună dimineața, domnișoară Grant!

Lisette ridică o sprânceană – modul lui de a-i ascunde ceva păru să o amuze.

– Ce s-a întâmplat, Florica? încercă el să schimbe subiectul.

Slujnica era cunoscută ca fiind o mare adeptă a artei pălăvrăgismului și a vorbărelui – odată pusă în fața unei teme familiare, nimic nu o putea opri din a-și duce frustrarea până la capăt.

– Vai, domnule Vernescu! zise aceasta, sfârșită. Trebuie să mă ajutați să o conving pe domnișoara Li... ăăă... pe doamna Anghelescu să ne lase să facem un *championnat* de Boacăna!

Cum Șefa încă părea interesată de ziarul pe care îl ascundea asistentul la spate, iar cel din urmă nu-și rupea ochii de la ea, Leopold crezu, pentru un moment, că nu auzise bine.

– Poftim?

– Un concurs de Boacăna în tot Cabinetul! făcu Florica și mai entuziasmată și se apucă imediat să explice regulile. Oricine amăgește pe cineva să privească în jos, îi poate da un bobârnac peste nas! Vom nota numărul de bobârname date până în două săptămâni într-un caiet, iar cel care a dat cele mai multe va fi marele *champion*!

Lisette își lăsă pălăria și mânușile pe masa plină de hârtii și făcu un pas spre Leopold, care se dădu și el în spate.

– Lăsați prostiile copilărești ale Floricăi! Mai bine să îmi spuneți ce încercați să ascundeți, domnule Vernescu!

– Eu? o făcu el pe prostul și ridică privirea iar spre slujnică. De unde ți-a venit ideea, Florica?

– Ah! zise slujnica prinsă în propria fantezie. Mi-a spus bucătăreasa hanului de lângă Moară că slugile lor au fost lăsate să joace Boacăna o săptămână întreagă înainte de Paști și că învingătorul a câștigat un coș plin de cozonaci și zaharicale!

Lisette se apropie tot mai mult, fără să-și rupă privirea ageră de la asistent. Leopold se feri de câteva ori de atacurile mâinilor fine, ridicând hârtiile, într-un final, mult deasupra capului stimatei Șefe.

– ... Nu-i așa că ar fi frumos să facem și noi un *championnat*, domnule Vernescu?

– Cu siguranță, zise Leopold cu gândul cu totul în altă parte, urmărind amuzat cum chipul lui Lisette se acri de necaz.

– Domnule Vernescu, insist să îmi dați acel ziar!

– Cutez să vă anunț că noutățile de astăzi sunt de o banalitate incredibilă. Sunteți sigură că vreți să vă pierdeți neprețuitul timp cu astfel de baliverne?

– Și atunci de ce îl ascundeți?

Asistentul surâse.

– Ba deloc. Doar că încă nu l-am terminat de citit.

Deranjată, Șefa se întoarse spre Florica.

– Nu permit niciun fel de concursuri în Cabinet, m-ai auzit? Suntem o instituție în care regulile...

Lisette se întoarse brusc spre Leopold, luându-l prin surprindere, și îi înhăță ziarul din mâini. Încântată de propria reușită, Șefa se grăbi să ajungă în spatele mesei masive, unde se putea afla la o distanță sigură de propriul asistent.

– Domnișoară Grant!... făcu Leopold, dar se lăsă imediat bătut.

Ochii femeii coborâră spre prima pagină.

– Ia să vedem...

Lisette se încruntă și, cu cât citea mai mult, cu atât buna dispoziție se dilua tot mai tare.

– „... Căci cum poate o femeie să conducă o instituție a statului? Redacția noastră invită cititorii să își facă o părere în legătură cu ambițiile și talentele doamnei Lisette Grant-Anghelescu, rămasă văduvă după doar patru luni de mariaj...”?!

Lipsa totală de respect din partea celor care scriseseră și tipăriseră articolul o făcu pe Șefă să înghețe în loc: buzele se strânseseră de supărare, mâinile se încleștaseră în hârtii. Terminând de citit, ea trânti ziarul pe masă.

Slujnica tresări.

– Florica, zise Leopold, spărgând liniștea, am nevoie săptămâna aceasta de fiole pentru un nou rând de leac împotriva acidului demonic. Crezi că...

– Nu aveți nicio grijă, domnule Vernescu! se grăbi să îl asigure slujnica, retrăgându-se spre ușă, cât mai departe de